

Kvinnan,
ormen och
Fermats
gåta

En novell av
Tommy Lindén

Copyright

Tommy Lindén

Kvinnan, ormen
och Fermats gåta

Copyright: Tommy Lindén

www.cafe-solkatten.se

Innehåll

Copyright.....	2
Kapitel 1	5
Kapitel 2.....	10
Kapitel 3.....	17
Kapitel 4.....	31
Kapitel 5.....	39
Kapitel 6.....	54

Kapitel 1

Det första hon såg när hon slog upp ögonen var ljuset, sedan handen som sträckte sig mot henne, som fattade hennes hand och reste henne upp. Vid beröringen kände hon hur livet pulserade in i henne, våg efter våg av liv och kraft.

Hon kallade honom "Livgivaren", även om inte orden formade sig exakt så vid tillfället. Men det var det hon menade. Hon förstod att han var den som gav liv, inte bara åt henne utan åt allting, åt allt som levde.

Tillsammans gick de ner mot floden. Hon hörde vattnets brus och förundrade sig. Hon tittade på Livgivaren och han log och nickade ner mot vattnet. Där satt Adomai vid flodbädden. Det var första gången hon såg honom, och hon förstod intuitivt att hon tillhörde honom, liksom han tillhörde henne, liksom både han och hon tillhörde Livgivaren.

När Adomai såg dem komma reste han sig upp och stod helt stilla. Adomai kallade honom "Han som vandrar i trädgården" eftersom han alltid var där, i trädgården. Alltid när man behövde hans hjälp kom han vandrande, och även om man inte alltid såg honom var han där. "Han som vandrar

i trädgården" stannade vid det sista trädet innan flodbädden. Han lösgjorde försiktigt sin hand från hennes och hon gick leende ner mot Adomai som fortfarande stod helt stilla.

*

Adomai kallade henne Ewoni, som på det språk han kände till betydde "gåva". "Han som vandrar i trädgården" lämnade dem ensamma vid flodbädden. Ett äventyr hade just börjat. Kanske inte ens han, Livgivaren, visste exakt vad som skulle hända.

Eftersom Adomai var före Ewoni lärde han henne allt han kunde och visste. Men Ewoni var inte intresserad av allt även om hon lyssnade uppmärksamt, likt en artig elev, till vad Adomai hade att berätta. Och en del saker verkade hon förstå bättre än Adomai, vilket förbryllade honom. Samtidigt gjorde det honom glad, ja han nästan kände sig lite stolt när hon påpekade sådant som han inte själv förstått tidigare. Hon kom ju från honom, hon var hans eget kött och blod.

Som till exempel när en gajak stängts in på en plantering som Adomai just anlagt. Gajaken var förvirrad och kunde inte hitta ut. Adomai lade ett rep runt dess horn och försökte dra ut den, men gajaken, som nog vägde flera ton, vägrade röra på sig. Oftast kunde Adomai, genom sin tanke, få

djuren att lyda honom. Men gajaken var i detta fall förvirrad och gav inte respons.

Av en händelse kom Ewoni till platsen. När hon såg vad som hände gick hon fram till gajaken och lossade repet. Sedan lade hon sina armar runt gajakens huvud, så långt hon nådde, och lutade sig mot den. Hon började sjunga en sång som hon diktade på plats med en egen melodi. Efter en stund slutade hon sjunga. Hon ställde sig framför gajaken och sa, "kom", med mjuk stämma. Sedan gick hon genom planteringen och gajaken följde efter henne utan att förstöra någonting.

Sådant förvånade Adomai. Samtidigt var Ewoni förvånad över Adomai. Han kände till alla djuren och växterna och träden. Han hade gett dem deras namn och visste vem de var. Han kunde anlägga planteringar, styra vattnet dit det skulle, flytta stora stenblock. Han var ofta ute och såg till djuren och ledde dem rätt om de gick fel. Han vakade över trädgården och vaktade den. Hans elefant, den han brukade färdas på, kallade han Juma. Ibland färdades de tillsammans på Jumas rygg.

Varje afton kom Adomai med nya frukter och andra ätbara saker från planteringarna. Friskt, gott vatten fanns överallt, i små bäckar och i källsprång. Somliga frukter kunde man pressa och dricka. Man kunde blanda dem tillsammans och göra olika drycker.

Vid solnedgången lade de sig tillsammans i det varma gräset, under något träd. Luften var klar och full av dofter från blommor och träd. En del fåglar sjöng på kvällen. Adomai visste vilka det var. Han kunde alla fåglarnas namn. När solen gått ner kom stjärnorna. Tusentals lampor tändes på himlavalvet. Vad stjärnorna bestod av hade inte Adomai riktigt klart för sig. Men han kände igen dem och hade börjat ge dem namn.

Då, när de låg där tillsammans under stjärnorna, smekte Adomai hennes kropp. Han förundrade sig över henne. Hon var ganska lik honom men inte riktigt. Och det var olikheterna som förundrade honom mest, som lockade honom. Ewoni tyckte om när han smekte henne. Hans hand strök över hennes hår, hans fingrar gled över hennes ansikte, över ögonen och näsan. Han kände formen på hennes läppar och lutade sig sedan över henne och tryckte sina läppar mot hennes. De smakade försiktigt på varandra, men sedan allt häftigare. Hans hand gled över hennes skuldror, ner över bröstet. Hans fingrar lekte med de styvnade bröstvårtorna. Han kysste dem medan handen gled över hennes lår, och sedan in mellan benen och hans fingrar vidgade försiktigt springan mellan hennes ben. Han andades allt häftigare och hon började smeka honom också. Hans kroppsdel som annars brukade hänga rakt ner, var nu hård och styv. Hon kände på den och kände glädje.

De låg på sidan vända mot varandra. Endast en fågel sjöng nu, den sjöng hela natten. Och himlen var som ett stort glittrande stjärnhav. Adomai gled över henne och tryckte sig mot henne, in i henne. Hon hjälpte till, öppnade sig och tog emot honom, hon ville inget annat. De tryckte sig mot varandra som för att komma ännu närmre varandra, som för att förenas, för att bli ett. Sedan, i ett sällsamt ögonblick, flödade Adomai in i Ewoni, som forsen vid de guldgula klipporna, där floden smalnar av och vattnet flödar fram med våldsamt kraft. Våldiga vatten som vällde ut över markerna, som bar med sig frön och korn som trängde ner i marken där träd och blommor växte upp. Grönskande fält, en oändlighet av nya bär, frukter och doftande kryddväxter. Så kände Adomai, och Ewoni höll honom hårt intill sig.

De låg länge och tittade in i varandras ögon. I drömmen, under nattens sömn, såg Ewoni små människor som lekte vid flodbädden. När hon vaknade kände hon sig lycklig och hon tackade Livgivaren för att hon fått livet som gåva.

Kapitel 2

”En strävsam hustru, ser jag”, sa ormen som sköt fram med sitt huvud genom några grenar i ett träd som stod intill platsen där Ewoni satt och pressade fruktsaft i ett urholkat kokosnötsskal. Hon tänkte blanda en ny dryck och överraska Adomai med när han kom tillbaka.

Ewoni kände till de flesta djuren, inte ännu lika bra som Adomai, men ganska bra. Men detta djur var olikt de andra. Inga andra djur talade, men detta gjorde det. Hon tyckte det var konstigt men hon var inte rädd och kände inte direkt obehag. Kanske för att hon inte visste vad rädsla eller obehag var för något. Men hon var förvånad. Och vad menades med ”en strävsam hustru”?

”Vad betyder det”, frågade hon.

”Vad betyder vad?”, svarade ormen.

”Det du sa, en strävsam hustru.”

”Ja, jag menade bara att här står du och pressar frukt till din man medan han är ute på spännande uppdrag på andra platser. Han gör en massa roliga saker, medan du får stå här och pressa en massa löjlig frukt.”

”Vad är ’löjlig’ för något”, frågade Ewoni.

”Suck, lilla vän, du har mycket att lära. Löjlig är ett adjektiv. I en ordbok kan du läsa om det. Löjlig är något som väcker håfull munterhet genom att vara omedveten komisk på ett fånigt sätt. Och i en synonymordbok finner du synonymer som löjeväckande, skrattretande, obetalbar, narraktik, pekoralistisk, egen, hispig, befängd, komisk, stollig, jönsig med mera, med mera.

”Vad är ordbok, och vad är håfull”, frågade Ewoni försiktigt.

”Ack, lilla flicka”, sa ormen överlägset. ”Du är obetalbar. Du vet ju ingenting. Det går knappt att prata med dig. Men du borde inse vilket fängelse du lever i. Här sitter du och blandar fruktdrycker till Adomai medan han är ute och roar sig dagarna i ända. Vad får du för det. Hur vet du att han inte träffar någon annan medan du går här och blandar frukt och grönsaker?”

”Träffar någon annan”, svarade Ewoni förbryllat, ”vem skulle det vara? Han träffar förstås Livgivaren och Jumba och en massa andra djur. Men jag älskar Adomai, jag vill överraska honom med nya fruktdrycker varje dag. Då blir han glad och då blir jag också glad.”

”Jaha”, sa ormen förtretat, ”Vad gulligt då, nya fruktdrycker varje dag. Det måste bli otroligt enformigt att bara blanda frukt”.

”Ja, men jag gör mycket annat också”, svarade Ewoni glatt. ”Ofta är vi ute tillsammans och ser till djuren och planteringarna. Ibland gör Adomai fel och då ser jag till att det blir rätt. Om han inte vet hur en sak ska göras kanske jag vet det. Jag hjälper honom och det är roligt. Sedan händer det hela tiden nya saker. Livgivaren har sagt att något mycket spännande snart kommer att inträffa.”

”Jasså”, sa ormen och spetsade öronen, ja det kunde han förstås inte, han hade ju inga öron, men om han haft öron hade han gjort det. ”Jasså, vad då? Berätta”, sa han befallande.

Ewoni som aldrig tidigare råkat ut för en befallning tittade forskande på ormen som anslog en ny ton.

”Skulle du inte kunna vara snäll och tala om för mig vad som kommer att hända”, sa han med en lite ödmjukare stämma. ”Vad är det som är på gång?”

”Jag vet inte säkert”, svarade Ewoni, ”men jag hade en dröm efter det att jag och Adomai legat nära intill varandra. Jag såg små människor leka vid flodbädden. Jag tror Livgivaren ska ge oss små människor. Det känns underbart. De var så fina. Jag älskar dem redan fastän de inte finns ännu.”

”Legat nära varandra? Små människor?”, mumlade ormen för sig själv. ”Jag förstod det var något djävulskap på gång. Vad är detta? Fler människor,

och kanske sedan ännu fler och sedan ännu fler. Det är fruktansvärt det som håller på att hända. Dom kommer att ta över hela jorden, mina domäner. Sådana som den där äckligt gode Adomai, som hela tiden ignorerar mig och försöker hålla mig borta från trädgården. Och den här fjompan Ewoni, som älskar sin man och människor som hon ännu inte sett. Det är bara förskräckligt det som är på gång. Jag måste göra något snabbt. Ta i med hårdhandskarna."

"Jag hör inte vad du säger", sa Ewoni. "Du mumlar, vad sa du?"

"Lyssna här unga dam, något fruktansvärt håller på att hända. Och du förstår ingenting. Du måste ha kunskap. Du måste komma till insikt..."

"Jag förstår visst", avbröt honom Ewoni. "Adomai lär mig allt han vet, och Livgivaren kan vi fråga när vi vill. Han vandrar i trädgården alltid, dag och natt."

"Ja, ja", replikerade ormen hastigt med en så vänlig ton som möjligt. Det var inte läge att reta henne i onödan nu. Han måste få henne över på sin sida. "Det finns säkert mycket du vet, men också mycket du måste lära dig. Det inser du säkert. Vad vet du till exempel om kvinnans frigörelse och rättigheter, om kvinnofällor, om rätten till din egen sexualitet, om rätten till fri abort. Vad känner du till om genusvetenskap, könsneutrala äktenskap

och om möjlighet till fri insemination med en lesbisk partner. Vad har du för garantier på det sätt du lever? Vilka försäkringar har du tecknat? Hur ser dina karriärmöjligheter ut med det liv du nu lever, dina pensionspoäng, med mera med mera."

"Jag förstår inte ett dugg av vad du pratar om", sa Ewoni förbryllat.

"Nej, där ser du", svarade ormen. "Du behöver kunskap. Och kunskap finns, närmre än du tror."

"Hur då, var då", frågade Ewoni tveksamt.

"Jo, du ser trädet där borta. Det trädet ger kunskap om vad som är gott och ont, all kunskap du behöver. Det enda du behöver göra är att äta dess frukt."

"Men det får vi inte", invände Ewoni kraftigt. "Livgivaren sa att vi får äta av alla andra träd men inte av det trädet. Då kommer vi att döden dö."

"Ack, ack, skulle han ha sagt så", sa ormen. "Det kan jag aldrig tänka mig. Varför finns trädet där då? Ett underbart träd som man inte får äta av. Det kan aldrig stämma. Inte kommer ni att döden dö. Och även om han sagt så..." Ormen närmade sig Ewoni och sänkte rösten till en viskning. "Även om han sagt så..., jag måste vara helt uppriktig mot dig. Livgivaren är inte så pålitlig och god som han verkar. Han vet att om ni äter av det trädet får ni kunskap om gott och ont och blir lika honom."

Och det är han rädd för. Han vill ha kvar er som ni är, som sina slavar, beroende av honom, som alltid måste fråga honom till råds. Han tål inte att man säger emot honom, eller att någon annan vet bättre än han. Han vet att om ni äter av trädet blir ni lika honom och ni behöver inte längre fråga honom till råds. Ni kommer att själva kunna välja er livsväg. Ni kommer att klara er själva. Ni blir fria!”

Det sista ”Ni blir fria” ropade ormen ut, som en fullfjädrad väckelsepredikant eller politiker, med triumferande, hypnotisk övertygelse.

Ewoni hade lyssnat uppmärksamt till vad ormen sa. Det lät ganska övertygande. Hon behövde kunskap, det förstod hon, hon visste nästan ingenting om allt det ormen pratade om. Och var det så att Livgivaren dolde något för henne. Den tanken hade hon aldrig tänkt tidigare. Varför fanns trädet där om man inte skulle äta av det?

Hon tittade på trädet, det var vackert, mycket vackert, och frukten såg verkligen god ut.

*

”Vad har du gjort”, frågade Adomai när han mötte Ewoni på deras vanliga mötesplats. ”Har du ätit av trädet vi inte fick äta av. Då kommer du att döden dö”.

Skymningen föll på och stjärnorna tändes på himlavalvet en efter en.

”Här”, svarade hon och höll fram frukten. ”Ät så att vi får kunskap om gott och ont, nu när de små människorna ska komma. Ät så blir vi fria!”

”Om du ska dö, vill jag också dö”, sa Adomai, och han åt.

Kapitel 3

Ambulansens bromsade in vid akutmottagningen vid Lunds Universitetssjukhus som det numera hette. Sirenerna slogs av och sjukvårdspersonal stod redan beredda att ta emot den unga flickan. Operationsalen var iordningställd och efter en snabb förberedelse låg hon där och kirurgen kunde börja sitt arbete.

I receptionen granskade man de dokument som hämtats upp från databasen. Ewoni hette den unga flickan. Ewoni Sutherland, 22 år gammal. Hon hade varit på den gynekologiska avdelningen för två veckor sedan och genomgått en tvåstegs abort. Hennes mamma var svenska och Ewoni var född i Sverige och var svensk medborgare. Men pappan var amerikansk medborgare med libanesisk bakgrund. Hon bodde tydligen inte hos sina föräldrar. Föräldrarna befann sig, av allt att döma, i Mellanöstern, i Libanon. Fadern hade en tjänst där på Amerikanska ambassaden.

Hon bodde nog hos en pojkvän, Adomai, som var känd hos polisen. De var tydligen gifta. Han var misstänkt för droghandel med mera. Ewoni var

också känd hos polisen. Det rörde sig om snatteri i en livsmedelsbutik och i en klädbutik.

*

”Shit”, fräste Adomai där han satt i bilen tillsammans med en polare på väg till en nattklubb i Malmö. ”Hon har nätt och jämt kommit tillbaka från sjukhuset, man fixar en dejt för att tjäna ihop lite stålar, så råkar hon ut för en galning som sticker kniven i henne. En komplett galning.

Vad händer nu? Vem betalar hyran när hon ligger där. Och om hon kolavippar. Shit! Jag är skyldig Benno fyrtiotusen, det hade jag tänkt att Ewoni skulle få tjäna ihop.”

”Hur illa är det”, frågade polaren, ”vad hände?”

”Jag raggade upp en snubbe åt henne som pröjsade femtonhundra för en timme. Tog honom med upp på rummet. Sedan gick jag ner på våningen under. Men jag vet inte vad som hände. Hörde ett skrik, såg genom fönstret hur den där galningen rusade ut ur porten och försvann neråt gatan med full speed. När jag kom upp på rummet låg hon där i en stor blodpöl. Sen kom ambulansen och polisen och det blev ett himla liv.

Och den där förbannade Benno som bara tjarar om sina pengar. Jag erbjöd honom att ta över Ewoni, men det ville han inte. Han hade redan tio som

henne sa han. Han ska ha pengar, cash, annars skickar han sina torpeder på mig.”

*

Det första hon såg när hon slog upp ögonen var ljuset, sedan handen som sträckte sig mot henne, som fattade hennes hand.

”Hur mår du”, frågade Carina. Hon strök Ewoni varsamt över pannan.

”Var är jag”, sa Ewoni. Allting var dimmigt, men efter ett tag kunde hon urskilja ett ansikte, en kvinna som stod bredvid henne och höll hennes hand. Det kändes skönt. Det var länge sedan hon upplevt värme och trygghet i en människas närhet. Men nu upplevde hon det trots att hon inte alls visste vem denna kvinna var.

”Jag heter Carina”, sa kvinnan med mjuk stämma. ”Du är på sjukhuset i Lund och jag är sjuksköterska här. Du har varit med om en olycka, ett överfall. Det såg illa ut ett tag men det kommer att bli okey. Du får stanna här tills du blir starkare. Du har förlorat mycket blod. Försök bara att vila nu så ska du se att allt kommer att ordna sig.”

”Det gör det inte”, sa Ewoni med matt stämma. Hennes ögon blev våta av tårar. ”Allt är bara skit. Adomai älskar mig inte längre. Han tvingar mig att göra saker jag inte vill. Varför stannade jag inte hos mamma och pappa i Damour? Varför åkte jag

med Adomai till Sverige? Allt är bara skit. Det hade varit bättre att jag dog så det hela tog slut.”

”Såja”, sa Carina och fortsatte stryka Ewoni över pannan. ”Det finns alltid en utväg. Även den mörkaste natt har en gryning, brukade min pappa säga. Jag kommer att finnas här, vi kan prata mer när du hämtat mer krafter. Just nu ska du bara ta det lugnt och vila.”

*

Den kvällen hade Carina svårt att somna. Hennes man, Ulf, hade slutat snarka. Hon stötte honom lätt i sidan.

”Är du vaken”, viskade hon?

”Ja, nästan”, svarade han sömnigt, ”vad är det?”

”Jag kan inte sova, jag bara ser en patient framför mig, en ung tjej som kom in på akuten idag. Hon hade blivit knivstucken, det såg illa ut, hon hade förlorat mycket blod. Men det verkar ordna upp sig. Men hon är så ensam. Föräldrarna bor i Libanon. Här i Sverige tycks hon bo med en man som utnyttjar henne. Han säljer henne på gatan, det var troligtvis en sådan kund som knivskar henne. Varför vet vi inte. Polisen ska förhöra henne i morgon efter det att hon fått vila.

”Det låter inte roligt”, genmålde Ulf, men vad tänker du? Det låter som om du har något på gång om jag känner dig rätt.”

”Jo jag tänkte på att nu när Maja börjat på konstfack i Stockholm så står hennes rum ledigt. Kanske skulle tjejen jag talar om, Ewoni heter hon, kunna bo hos oss ett tag efter hon blir utskrivnen. Jag tror hon far väldigt illa där hon tidigare bott. Jag fick känslan av att hon i grund och botten är en väldigt go tjej som på grund av omständigheterna hamnat väldigt snett. Och hon vet inte själv hur hon ska komma ur det hela. Vad tror du?”

”Vi kan väl göra som vi brukar”, sa Ulf. ”Vi börjar med att lyfta upp det hela till högre ort”.

De trevade i mörkret och fattade varandras händer. ”Gud, vår far i himmelen”, bad Ulf, ”du som känner till allting. Vi lyfter upp den här flickan, Ewoni inför dig. Du känner henne och vet vad hon går igenom just nu. Om vi kan vara till hjälp vill vi ställa upp. Vi ber att din vilja ska ske. Vi ber för Ewoni att hon ska hitta fram till dig och finna sin livsväg. Vi ber i Jesu namn.”

Ulf vände sig mot Carina. ”Men hur ska det kunna fungera”, undrade han. ”Vi jobbar ju bägge två. Vi vågar knappast lämna henne ensam här i huset, eller hur tänker du?”

”Jag funderade på det”, svarade Carina dröjande. ”Men jag har en hel del övertidstimmar att plocka ut. Och det är en hel del att göra i trädgården. Vi hade ju i och för sig tänkt åka iväg på semester, men det kan vi kanske göra lite längre fram. Om

jag är hemma några veckor och jobbar med trädgården kan jag samtidigt se till Ewoni. Det verkar vara en mjuk och rar tjej. Hon kanske vill hjälpa till med ett och annat när hon hämtat sig lite. Jag känner bara att skicka henne tillbaka till sin man när hon blir utskriven vore en katastrof. Vad tror du?"

"Okey, jag går med på det om du är så övertygad. Men en sak bara..."

"Vad då?"

"Bli nu inte bara så upptagen med trädgård och diakoni att du glömmer att jag också finns".

Han lyfte upp hennes täcke och gled in på hennes sänghalva. "Jag kan också behöva lite omhändertagande, speciellt nu när du väckt mig mitt i natten", viskade han.

"Okey", viskade hon tillbaks och mötte hans omfamning med välbehag. "Förresten, hör du näktergalen, den sjunger i vår trädgård hela natten".

*

Inte direkt nästa dag, men några dagar senare, efter att först talat med några kollegor och en kurator på avdelningen, berättade Carina för Ewoni om sina tankar. Ewonis ögon fylldes med tårar.

"Jag bad till Gud att han skulle hjälpa mig", sa hon. "Jag vet inte vad du och de andra här tror

om mig, men jag är egentligen inte en sådan som ni nog uppfattar mig som”.

”Jag uppfattar dig som en tjej som egentligen skulle vilja leva ett helt annat liv än det du levt den senaste tiden”, replikerade Carina. ”Det är därför jag inbjuder dig till mitt eget hem. Min familj och mitt hem betyder väldigt mycket för mig, jag skulle aldrig inbjuda någon att bo med oss om jag inte litade på den personen. Jag och min man, Ulf, bad för dig igår, och det gjorde tydligen du själv också. Kanske är det något på gång som är större än vi själva råder över.”

Ewoni tittade länge på Carina och för första gången kunde Carina skönja något som liknande hopp i hennes ögon. ”Jag är född i Sverige”, sa hon sedan, ”vill du veta varför jag kom tillbaka hit nu för ett halvår sedan?”

”Ja, berätta”, nickade Carina jakande.

”Ja, du tycker nog det låter konstigt, men jag är inskriven vid Lunds Universitet. Jag skulle börja läsa det naturvetenskapliga kandidatprogrammet vid Matematikcentrum. Jag anses vara begåvad på det området. Tycker du det låter konstigt?”

”Nje”, Carina såg lite förvånad ut, ”ja, kanske lite”, sa hon sedan och skrattade till. ”Jag hade kanske inte direkt väntat mig det. Hur kommer det sig, det låter intressant, berätta”.

”Tja, jag har alltid tyckt matte har varit roligt. Min pappa är intresserad av matematik, han har det som hobby kan man säga, och på mammas sida finns flera, bland annat en professor inom matematik. Sedan ordnade pappa en privatlärare åt mig eftersom studierna blev lite struliga under en tid när vi bodde i Libanon. Det förekom en del hot mot vår familj eftersom pappa jobbar för Amerikanska ambassaden. Mina high school-studier har skett mycket med privatlärare. En av dem, Henry Suleiman, var en mycket duktig matematiker. Han lyckades intressera mig för matematik på ett nytt sätt. Det blev helt enkelt spännande. Han snackade jämt om något som kallades ’Fermats gåta’ som han tydligen var nära att lösa. Men sedan var det någon annan, en engelsman, som kom på lösningen efter 350 år, tror jag det var. Men det fanns tydligen bara ett par personer i världen som förstod beviset när det först kom, och Henry sa att han var en av dem. Ja, jag har ingen aning. Jag förstår problemet, det kan nästan vem som helst förstå, men bevisningen är helt obegriplig för mig. Kanske om jag studerar matematik kan jag förstå det senare.”

”Ja, det hade jag kanske inte väntat mig, att du hade matematik som ett stort intresse”, sa Carina och satte sig tillrätta i stolen. De satt i matsalen, ensamma vid ett bord vid fönstret, med en fantastisk utsikt över Lund och det skånska landskapet.

”Men hur kunde du hamna i den här situationen?”

Ewoni tittade dröjande ut genom fönstret. Hon drack några klunkar ur temuggen som stod framför henne. ”Jag har fått en bra uppväxt”, sa hon sedan. ”Mina föräldrar har brytt sig om mig. Min mamma bad alltid med mig när jag var liten och vi har ibland gått till olika kyrkor. Men när vi bott i Libanon har vi alltid måst vara väldigt försiktiga.

Min familj bodde i Sverige när jag föddes. Jag har två syskon, de är äldre än mig. Vi flyttade till Damour i Libanon när jag var åtta år. Då hade jag gått två år i svensk skola, jag började ett år tidigare, när jag var sex.

Den amerikanska ambassaden i Beirut hade sprängts av självmordsbombare tidigare och sedan även ambassaden som flyttades till Awkar. Vi flyttade därför inte till Awkar utan till Damour, det ansågs säkrare tror jag. Vi bodde i en stor villa med en hög mur omkring och där fanns vakter med maskingevär. Vi fick inte åka iväg hur som helst utan alla resor utanför huset planerades. Vi åkte ofta iväg till havet och även till Beirut men det gjordes alltid riskbedömningar före varje resa.

Det var vid en sådan utflykt till stranden jag träffade Adomai Diab första gången. Han var där med några kompisar. Dom spelade fotboll och Adomai sparkade fel så att bollen träffade mig

och en glassdrink jag satt och drack. Adonai bad så mycket om ursäkt, sprang till ett ställe där det fanns en vattenkran där han hämtade vatten som jag kunde tvätta av mig med. Kanske lite överdrivet, jag satt ju i baddräkt och blev inte så farligt nerstänkt av glassdrinken. Sedan försvann han och kom tillbaka med den största glassdrinken de sålde i baren. Dessutom proppade han på att få bjuda mig och min äldre syster, som var med mig, på en restaurang i närheten. Det kunde vi inte då, men han fick mig att lova att han skulle få göra det en annan gång.

Några dagar senare ville jag till stranden igen. Min äldre syster, Liza, följde med även denna gång. Hon förstod vad som drog mig och varnade mig lite skämtsamt. Chauffören som körde oss var även vakt, men han satt i regel och pratade med kompisar han hade i baren.

Mycket riktigt stötte jag på Adomai även denna gång. Han sa att han hade varit där dagarna innan också i hopp om att jag skulle komma. Han hade förberett en speciell måltid för mig och min syster på strandrestaurangen som ägdes av en släkting till honom. Vi accepterade inbjudan den här gången.

Vi fick ett speciellt bord med utsikt över Medelhavet. Adomai hade ordnat en orkester, ja inte en orkester egentligen men en trio med cello, violin och tvärflöjt, som placerade sig på en liten avsats

strax nedanför där vi satt. De spelade romantisk klassisk musik, Debussy, Chopin och sådant. Adomai ville nog visa att han var seriös och hade klass. Han hade tagit reda på att vår pappa arbetade för Amerikanska ambassaden.

Och visst imponerade han, i varje fall på mig. Han satt där klädd i mörka kakibyxor, vit skjorta uppknäppt i halsen och i den nedgående solen såg han ut som en grekisk gud, med sina mörka lockar och klassiska profil. Vilken kvinna som helst hade fallit för honom, och jag, en artonårig high school girl, var helt såld.

Sedan fortsatte vi att träffas, men min pappa var inte glad över det. Det var inte så att han inte gillade honom. Adomai hörde hemma i en betydelsefull släkt i Libanon och flera av hans släktingar samt en av hans bröder var högt uppsatta militärer i Kataeb, en av de kristna maronitiska miliserna. Men mina föräldras plan var att jag efter high school skulle få åka till USA, där min äldsta syster bodde och var gift, för att studera vid något framstående universitet. Henry Suleiman hade nog påverkat min pappa och de önskade nog bägge att jag skulle ägna mig åt matematik i USA i stället för att stanna och ha en pojkvän i Libanon.

Men jag lyssnade naturligtvis inte till mina föräldrar utan strulade några år i Libanon. Sedan fick jag dem att gå med på att skicka mig till Sverige för att studera. Vad de inte visste var att Adomai

hade övertalat mig att åka till Sverige. Jag hade talat om för honom att jag hade svenskt medborgarskap. Han hade själv släktingar i Sverige, i Malmö. Han tyckte vi skulle åka till Sverige och gifta oss där. Då kunde han också få svenskt medborgarskap trodde han. Han ville komma bort från Libanon och allt våldet. Han berättade för mig hur han fått se sin egen mamma bli våldtagen av shiitiska milismän och sedan brutalt mördad. Pappan, som var officer i Kataeb dog också i det hänsynslösa kriget mellan olika milisgrupper när Adomai var liten. Han har även upplevt en massa andra ohyggligheter som jag inte vill gå in på här. Jag skickade mina papper till Lunds universitet och blev antagen. För ungefär sex månader sedan kom jag till Sverige. Adomai hade redan varit här ett halvår, för att förbereda.

Men sedan började allt gå snett. Jag startade med att bo i en lägenhet tillsammans med Adomai och skrev in mig vid Matematikcentrum. Men Adomai var annorlunda nu. Han var som två personer. Den ena personen var romantiskt, generös, charmerande. Den andra personen var brutal och hänsynslös. Jag tror det beror på hans bakgrund och allt hat han bär inom sig mot dem som dödade hans föräldrar, hans bror och många andra han kände. Eftersom han inte talade svenska och inte hade arbetstillstånd kunde han inte få andra

jobb än svartjobb som diskare och sådant, och det var han för stolt för.

Från Libanon hade han kontakt med folk som handlade med droger, så han drogs in i droghandel. Han hade lånat pengar av en klubbägare, en gangster, i Malmö för att köpa in ett stort parti hasch från Libanon. Men kurirerna åkte fast och polisen beslagtogs hela partiet. Adomai hade räknat med en stor vinst på haschet, men i stället stod han nu med en stor skuld till en gangster. Dessutom hade han också andra skulder. Och hans farbror, som tog emot honom med öppna armar när han kom till Malmö, ville inte ha med honom att göra längre. Farbrodern hade nämligen hört att han var inblandad i droghandel.

När jag kom hade jag en del pengar på ett bankkonto som mina föräldrar öppnat åt mig här i Sverige. Adomai menade att den skuld han dragit på sig var för vår skull. Han ville få ihop pengar så att vi skulle kunna köpa en bra lägenhet, bil och annat, nu när vi skulle gifta oss. Därför menade han att jag måste hjälpa honom ur knipan nu. Jag menade att droghandel var helt fel och dessutom kriminellt, men jag tog ändå ut alla pengar som fanns på mitt konto och gav till Adomai. Han betalade gangstern men det täckte inte hela skulden, han var fortfarande skyldig honom pengar.

Vi fick en väldigt svår ekonomisk situation. Jag skulle börja studera men allting var så kaotiskt.

Adomai sålde droger i liten skala för att få ihop till det allra nödvändigaste. Han hade alltid ett mindre parti droger hemma till försäljning. Det ledde till att både han och jag började testa droger emellanåt. Det uppstod så mycket strul i vårt förhållande att drogerna blev ett sätt att koppla bort alla jobbigheter med. Jag tror att Adomai älskade mig och jag älskade honom. Men ingenting fungerade i vår relation. En sak som jag inte visste då var att droghandeln var intimt sammankopplad med sexhandel.

Adomai pressade mig till att vi skulle gifta oss, då skulle han få svenskt medborgarskap och kunna skaffa ett riktigt jobb, och allt skulle bli bättre. Jag fick ordna med papper och det innebar en del krångel. Hur som helst så gifte vi oss i Rådhuset i Malmö för ungefär två månader sedan. Sedan på kvällen när vi skulle fira det hela så...”

Här började Ewoni snyfta och bröt sedan samman i hejdlös gråt. Övriga gäster i matsalen tittade undrande, men Carina flyttade sin stol bredvid Ewonis och höll om henne. Så småningom tog hon sig samman.

”Jag, jag vill inte berätta mer just nu”, snyftade hon. ”Kanske en annan gång.”

Det är okey”, sa Carina lugnande. ”Vi får gott om tid att prata vid hemma hos oss när du flyttat dit.”